

Men det er nu engang sådan, at den tredjedel af asylansøgerne, der får lov til at blive i Danmark, jo netop skal blive her og blive en del af det danske samfund, og vi bebrejder dem det jo – det er der mange der gør – hvis ikke de gør det. Der synes jeg, at der er, hvis jeg må tillade mig at sige det sådan lidt neddæmpet, en brist i logikken, når det er de samme mennesker, som både siger, at flygtninge ikke må blive indvandrere, og samtidig er ret forterne over, at de ikke meget, meget hurtigt bliver ligesom danskerne. Så også dér synes jeg måske nok at der er nogle ting, som vi skal diskutere videre også efter denne debat.

Så sagde hr. Helge Adam Møller også, at folk, der har fået opholdstilladelse her i Danmark, kun skal have den midlertidigt, fordi de skal vende tilbage.

Det er rigtig, at vi skal finde frem til et system, der betyder, at hvis forholdene fundamentalt ændrer sig i det land, man er flygtet fra, i den første tid, efter at man er blevet anerkendt som flygtning her i Danmark, skal man kunne sendes tilbage; det er jeg enig i. Men vi må dog sætte en tidsgrænse på det. Det var lidt den samme debat, vi havde oppe i forbindelse med de bosniske krigsflygtninge, og jeg vil godt gentage, at også dér måtte vi sætte en grænse på midlertidigheden.

Derfor vil det af det lovforslag, som bliver fremsat i Folketinget vistnok ved afslutningen af mødet, fremgå, at regeringen er tilhænger af, at man de første 3 år, efter at man har fået asyl, vil kunne få inddraget opholdstilladelsen, men under den klare forudsætning, at man som sagt uden fare, eller som det hedder i sproget i flygtningeverdenen: »i værdighed og sikkerhed« kan vende tilbage.

Det får mig også til at sige, at der jo har eksisteret en sådan regel allerede i den tidligere lovgivning, som blev administreret af den borgerlige regering. Indimellem har jeg i hvert fald spurgt mig selv om, hvis det nu var et så afgørende tema for den tidligere regering, hvorfor man så aldrig har brugt den regel. Jeg synes, at vi skal finde et realistisk niveau for dette her, og dér sætter vi grænsen ved 3 år.

Så sagde hr. Helge Adam Møller også, at der ikke skulle være retskrav på familiesammenføring for ægtefæller. Jamen et sådant retskrav blev jo reelt ophævet i 1992, så hvorfor dog efterlyse noget, der for længst er vedtaget i Folketinget og endda foreslået af den tidligere regering? Der er ikke længere noget ubetinget

retskrav, for der er nu indført en forsørgelsespligt. Det er yderligere præciseret, i hvilke tilfælde der kan dispenseres fra det, og i hvilke tilfælde der ikke kan, men det at tale om, at nu vil man ophæve retskravet, er en forholdsvis tilbagevendende anmodning, og jeg vil godt minde hr. Helge Adam Møller om, at også i det tilfælde var der et bredt flertal bag. Dengang var regeringen borgerlig, men de nuværende regeringspartier – de fleste af dem i hvert fald – lagde stemmer til det.

Så blev det også sagt af hr. Helge Adam Møller, at det skal være sådan, at kriminelle asylansøgere eller flygtninge skal kunne sendes hurtigere hjem eller skal kunne smides ud af landet, eller hvordan det nu blev formuleret. Jamen også på det punkt er vi jo i god fordragelighed her i løbet af den seneste månedes forhandlinger blevet enige om, at der nu skal foretages et virkelig grundigt udredningsarbejde om den balancegang, der skal være imellem på den ene side forbrydelsens karakter og på den anden side udvisningsreglerne, og dermed selvfølgelig også afbalancering i forhold til, at der i nogle tilfælde er tale om mennesker, der har familie – børn og alt det – og som måske har haft et meget langvarigt ophold i Danmark. Men også på det punkt har vi jo siddet her i de seneste uger og er blevet enige om, at et sådant arbejde skal iværksættes.

Det fjerde punkt, som hr. Helge Adam Møller nævnte, var asylsagsbehandlingen; nu skal det gå fire gange hurtigere. Det ville være lykkeligt, hvis det var sådan, at jeg kunne afgive løfter af den karakter. Det vil jeg ikke gøre; det er jeg bestemt ikke sikker på kan holdes. Jeg synes også, at man skal være lidt varsom med det, for det var jo det, den tidligere regering kom så grumme galt af sted med, da den lovede halvering af sagsbehandlingstiden. Det skete ikke. Den voksede i stedet for.

Så skal vi nu ikke i stedet stå fast og sammen om den fælles målsætning, vi lavede, sidst vi ændrede udlændingeloven: at vi gerne vil ned på en halvering af sagsbehandlingstiden for de almindelige sager fra 20 til 10 måneder, og med glæde konstaterer, at når det gælder de åbenbart grundløse sager, har vi langt, langt overopfyldt den målsætning, vi satte os, om en halvering? Der er sagsbehandlingstiden nemlig faldet fra 6 måneder til 50-60 dage, og i særlige tilfælde – altså de hurtige sager – tager det kun en uge. Men jeg synes, at vi skal lade være med at afgive løfter, som vi ikke er overbevist om at vi kan